

трети князь отъ царската челядь на Ягелонитѣ, но три години послѣ тозъ владѣтель като нападнѣ Молдава, Турцитѣ го изгонихъ, оплѣнихъ Ярославъ и опустошихъ страната, изгорихъ много градове и са въспрѣхъ само отъ гладъ и лишение, които намалихъ войската.

Една морска битва, при островъ *Саниенца*, при входа на Лепантскыя Заливъ, разруши венеціанската флота и даде поводъ за една ужасна война измежду Портата и Републиката. Наредъ и едната и другата сполучвахъ; Кефалонія, Превеза станяхъ плячка на Венеціанитѣ, до като Модонъ, Коронъ, Наваринъ паднахъ подъ власть на Турцитѣ.

Въ тѣзь опасностъ Венеціанитѣ поискахъ помощъ отъ Христіанитѣ и единъ видъ кръстоносна войска съедини папата, испанскый царь, Франца и Унгарія. Наваринъ быде прѣвзетъ, послѣ пакъ изгубенъ; френскитѣ и папскы корабы кръстосахъ Архипелага, обсадихъ Метилинъ, изгорихъ нѣкои турскы кораби; друга ескадра прѣвзе Св. Мавра. При туй войната на унгарекитѣ граници като не успѣ, Баязидъ направи самъ прѣдложенія за миръ. Скоро два договора потвърдени, единътъ на 1502 съ Венеціанитѣ, другийтъ на 1503 съ Унгарія, завърнахъ за малко врѣме миръ и спокойствіе въ Държавата.

Обаче размиріята на Коркуда, Ахмеда и Селима, Баязидовы сынове, обеспокоихъ послѣднитѣ му години. Първийтъ бѣше проводенъ отъ баща си срѣщу послѣдователитѣ на дервишина Шейтанболи-Ханъ, който проповѣдваше една прѣправка въ Курана. Коркудъ принуди пророка да побѣгне въ Персія, слѣдъ като го разби при Кютая.

Едно убійственно посяганье са опыта даже отъ единъ ученикъ на Шейтанболи срѣщу Султана. Прѣсторенъ на просякъ, чакаше на пѣтя отъ дѣто заминуваше той; скоро притвореный просякъ са приближава до него; поисква му милостыня и забива ятагана въ грѣдытъ му. Ударътъ не бѣ смъртоносенъ, но отъ тогазъ Баязидъ са прѣдаде на самотія и на благочестивы дѣла.

Сыноветѣ му са ползувахъ отъ нѣманьето на боеве за